

Jyrkillä oli omituinen patti nivusissa. Sitä hiersi kun hän käveli ja kirveli silloin, kun hän ei kävellyt. Jyrki laittoi hiertymään perusrasvaa ja otti särkylääkettä kirvelyyn. Se pahensi pattia ja se muuttui tummanpunaisesta melkein ruskeaksi. Jyrki listasi mielessään juttuja, jotka olivat hänen mielestä melkein ruskeita. Äkkiseltään hän ei keksinyt mitään muuta kuin tämän patin. Noloa, hän toisti itselleen ja peilaili haaraväliään sängyllä irstaassa asennossa. Jyrki päätti, että hän menisi lääkäriin vasta sitten, kun kipu olisi niin kova, ettei hän pystyisi puhumaan. Patti oli sen verran härskissä paikassa, että hänen pitäisi riisua alushousutkin, että lääkäri pääsisi kunnolla tutkimaan. Kipu oli tänä aamuna niin paha, että se häiritsi kävelyä. Toinen jalka käveli huomattavasti hitaammin kuin toinen. Askeleet tekivät todella kipeää ja Jyrki oli varma, ettei pystyisi tänään töihin. Jyrki oli jokseenkin menestynyt asunnonvälittäjä. Tänään saisivat näytöt kuitenkin jäädä. Eikä hänellä tänään ollutkaan muuta kuin joku hemmetin yleinen käymälä, jonka paikallinen partioporukka aikoi ostaa. Jyrki otti kännykkänsä ja soitti vaaleahiuksiselle sihteerilleen neiti Misulle (joka sai työpaikkansa ainoastaan ulkonäkönsä perusteella). - Haloo, onko tää päällä? neiti Misu vastasi puhelimeen. - Peruuta kaikki tämän päivän näytöt, Jyrki puristi tuskissaan pakottavaa haaroväliä ja aikoi itkeä heti, kun sulkisi puhelimen. - Okei, hei hei, neiti Misu sanoi ja sulki puhelimen. Jyrki nielaisi ja kylmä hiki valui hänen otsalta. Kipu oli sietämätön. Hän otti seinästä tukea ja meni ulos. Kevät aurinko paistoi kirkkaana ja Jyrki laittoi aurinkolasit silmilleen. Hän käynnisti Bemarkinsa ja ajoi sairaalaan. Jyrkin otti vastaan hoitaja, joka puhui huonosti Suomea, Ruotsia ja Englantia. - Ei minulla mitään aikaa ole. Mä olen kipeä, että minun pitäisi tavata lääkäri, Jyrki levitteli käsiään uhkaavasti. - Mikä on kipeä? - Se on tuolla nivusissa. - Aijaa. No istukaa ja odottakaa.

Jyrki odotti neljäkymmentäviisi minuuttia. Kännykään tuli yli kaksikymmentä puhelua partiolaisilta, ihme sakkia, eikö ne tajunnut, että Jyrkillä oli heidän numeronsa ja varmasti soittaisi myöhemmin takaisin. Neiti Misu ei ilmeisesti saanut toimitettua viestiä perille. Lopulta Jyrki pääsi lääkärin luokse. Hänet vastaan otti vanhempi mies lääkäri, joka esitteli itsensä Niemiseksi. Hänellä oli ränsistynyt olemus ja mies näytti ihan miltä tahansa muulta kuin lääkäriltä. Ehkä eniten hän muistutti puliukkoa. - Niin mikä teillä nyt oli? Nieminen tuki leukaansa kämmenillään ja välillä hieroi naamansa. - Minulla on omituinen patti nivusissa. - Jaa. Mikä se on? Joku luomi vai? - En minä tiedä. Se on hirveän kipeä. - No. Näytä sitä, Nieminen pyöritti sormiaan oudosti, ihan kuin tahtois hommat rullaamaan mahdollisimman nopeasti. Jyrki häpesi. Hän ei mielellään laskenut housujaan miehen nähden. Siitäkin huolimatta, että kyseessä oli lääkäri. Jyrki viikkasi suorat housunsa tuolille ja laski alushousunsa ja asetteli ne housujen päälle. - Finland zero points, Nieminen sanoi ja katseli munasillaan keikistelevää Jyrkiä. - Mitä? - Katsoin euroviisuja eilen. Suomi ei pärjännyt. Katsoitko sinä? - En. - Lauantaina tulee finaali. - Ihan sama, Jyrki ei välittänyt jutella lääkärin kanssa euroviisuista seisoessaan lähes alastomana hänen edessään. - Ruotsilla on aika hyvä kappale. Semmoinen damda damda daa, Nieminen tanssahteli tuolillaan ja soitti ilmarumpuja. - Just. - No misä vitussa se patti on? Nieminen ärähti äkkiä. - Tässä, Jyrki siirsi pallejaan pois tieltä ja näytti nivustaipeessa olevaa pattia. - Mulla on niin vaikeaa, Nieminen purskahti itkuun, eikä edes katsonut Jyrkin pattia. Hän peitti kasvonsa käsillään ja itki ääneen. - Mulla on liikaa töitä. - Ai, Jyrki sanoi. - Miten minä voin tietää, mikä patti sinullakin tuolla munissa on! Sähän voi olla vaikka mitä. - Niinhän se tietysti voi, Jyrki istui tuolille housujensa ja kalsareidensa päälle. - Kerro sinun elämästä. Onko sinulla vaikeata? Nieminen katsoi suoraan silmiin, hän oikeastaan tuijotti ja odotti todella mitä Jyrki vastaisi. - On. - No? - Se on tämä patti täällä nivusissa, Jyrki osoitti sormellaan jalkoväliinsä. - Ei, ei. Finland zero points. Mä tarkoitan miten sulla menee? Nieminen heristi etusormeaan. -

Oletko sä joku psykiatri? En mä tarvi sellaista, mulla on vain tämä patti, Jyrki sanoi. - Joo. Jatka. - Onhan se nolo paikka mihin patti tuli, Jyrki käänsi katseensa Niemisen silmistä. - Joo. Patti ei katso aikaa eikä paikkaa, Nieminen sanoi. - Ei, kai, Jyrkistä tuntui voimakkaasti, että hän tahtoi pukea housut jalkaansa ja lähteä pois vastaanotolta. - Minullakin on patteja kehossani. - Ai, Jyrki sanoi. - Katso, Nieminen riisui paitansa ja näytti allergisoitunutta ihoa rinnassaan. - Tämä on ihan punainen ja hilseilevä tämä iho. - Ehkä pitäisi mennä lääkäriin, Jyrkiä ällötti Niemisen paljas ylävartalo. Jyrki halusi suihkuun, hän tunsu itsensä likaiseksi. - Finland zero points, minähän olen lääkäri. Miten lääkäri menee lääkärin luokse? - Niin. En minä tiedä. - Niinpä! Nieminen tuohtui. - No. Jos teillä on kiire, niin voin mennä jollekin toiselle lääkärille. Nieminen purskahti uudelleen itkuun. - Kukaan ei tahdo jäädä Niemisen luokse, lääkäri nyhkytti. - Nieminen zero points. - Eihän tässä nyt niin hätää, Jyrki sanoi. - Näytä nyt sitä pattia vielä. Jyrki levitti haaransa uudemman kerran. - Se on tossa, Jyrki osoitti sormellaan mojovaa pattiaan. - Hyi saatana, Nieminen sanoi. - Mitä sille voi tehdä? - No. Täytyy tehdä pieni leikkaus. - Leikkaus? Jyrki nielaisi suuren klimpin sylkyä, jonka pelko toi hänen suuhunsa. Hän ei silti kauaa ehtinyt pelätä. Muutaman vuoden päästä. Ei se kuolema kovin kummoista ollut. Niin kuin siitä peloteltiin ja saarnattiin. Se kaikki mitä siitä muistin, oli kovin pientä. Ehkä jotain palasia, ihan kuin uni, jota ei tajua kunnolla. Pelottavaa, ei. Yllättävää, ei sitäkään. Sille ei löydy sanoja, ehkä sen vuoksi kuolema olikin mysteeri. Tylsä mysteeri. Voi olla, että elämäni loppui hieman kesken. En ollut vanha mies, enkä ehtinyt tekemään elämässäni mitään suurta, enkä pientäkään, se partiolaisten paskahuusikin jäi myymättä. Ehkä olisin tahtonut, kuolla jotenkin kunniakkaammin, kuin patti palleissa tunaroivan lääkärin avustuksella. Ennemmin vaikka hevoset olisivat kiskoneet minut kahtia. Koska itse kuolema oli niin helvetin tylsä tapahtuma, että sitä edeltävässä hetkessä olisi voinut olla edes jonkinlaista pientä arvokkuutta. Eipä kuitenkaan ollut. Nieminen kuitenkin oli pahoillaan tapahtuneesta ja tokaisi, että Nieminen zero points. Hän puolusteli, että monet lääkärit ovat tehneet hoitovirheitä, ettei se mitään ennen kuulumatonta ole. Minusta tuli lehmä. Söin heinää ja katselin laitumelta järvenrantaan, missä lapset kävivät uimassa. Välillä mentiin navettaan ja välillä tultiin pois. Joskus kuulin traktorin äänen ja toisinaan en. Kerran oli mielenkiintoinen päivä, muttei näillä lehmän aivoilla pystynyt muistamaan mitä silloin tapahtui. Oliko kukaan ikinä miettinyt millaista märehminen oli? No, se oli kuin purkkaa söisi. Finland zero points, terveisin Jyrki.